

Sygn. akt V Ca 744/15

V Cz 791/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lutego 2016 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie V Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący-Sędzia	SSO Adam Simoni (spr.)
Sędzia:	SSO Wojciech Misiuda
Sędzia:	SSO Iwona Szczypiór
Protokolant:	st. sekr. sąd. Edyta Rak

po rozpoznaniu w dniu 11 lutego 2016 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa D. W.
przeciwko M. W. , K. K., M. K. i A. W.
o zapłatę

na skutek apelacji powoda
od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie
z dnia 2 czerwca 2015 r., sygn. akt I C 1040/14

oraz na skutek zażalenia powoda
od postanowienia Sądu Rejonowego w Rzeszowie
z dnia 26 maja 2015 r., sygn. akt I C 1040/14

I. oddala apelację,

II. zmienia zaskarżone postanowienie o tyle, że w miejsce kwoty 2.700 zł przyznaje biegłemu A. P. (1) wynagrodzenie za sporządzenie opinii w kwocie 1.936,90 zł (jeden tysiąc dziewięćset trzydzieści sześć złotych 90/100),

III. zasądza od powoda na rzecz pozwanej M. K. kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego postępowaniu apelacyjnym.

SSO Wojciech Misiuda SSO Adam Simoni SSO Iwona Szczypiór

Sygn.akt VCa744/15

Sygn.akt VCz 791/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 2 czerwca 2015r, sygn.akt I C 1040/14, Sąd Rejonowy w Rzeszowie po rozpoznaniu sprawy z powództwa D. W. wytoczonego przeciwko pozwanym M. W., A. W., M. K., K. K. o zapłatę:

I. oddalił powództwo,

II. zasądził od powoda D. W. na rzecz pozwanej M. K. kwotę 1000 zł (tysiąca złotych) tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 617 zł (sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

III. nakazał ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Rzeszowie kwotę 700 zł (siedemset złotych) tytułem brakującego wynagrodzenia biegłego.

U podstaw powyższego rozstrzygnięcia legły ustalenia i zważania prawne zawarte w pisemnym uzasadnieniu wyroku/k.244-249/, co też czyni zbędnym powtarzanie ich treści.

Wnosząc apelację od powyższego wyroku /k. 261-263/ powód zarzucił;

- naruszenie prawa materialnego tj, art. 65§2 kc, poprzez nieprawidłową interpretację ugody zawartej pomiędzy stronami w dniu 11 kwietnia 2012 r. w której zdaniem apelującego znalazła się jedynie propozycja odnośnie rozliczenia kosztów wykonania instalacji drenażowej na działce powoda oznaczonej nr. ewidencyjnym (...), a nie dokonane pomiędzy stronami uzgodnienie w przedmiocie podziału kosztów między strony zawierające umowę,

- naruszenie art. 233§1 kpc, poprzez przyjęcie, że powód nie jest uprawniony do domagania się od pozwanych zwrotu części kosztów drenażu na jego działce wbrew treści zawartej ugody z dnia 11 kwietnia 2011 r.

-błędy w ustaleniach faktycznych polegające na przyjęciu, że;

1.wykonany przez powoda drenaż nie może służyć do odprowadzania wód i odwadniania działek pozwanych (...) i (...),

2. pozwani nie wyrazili zgody na podział kosztów w zakresie odwodnienia działki nr (...)/obecnie (...), (...)/,

3. powód nie mógł powierzyć wykonania robót profesjonalnej firmie, w sytuacji, gdy postanowienia ugody nie odnoszą się bezpośrednio do kwestii sposobu wykonania drenażu , a pozwani, którzy powoływali się na wykonanie tych prac systemem gospodarczym nie byli w stanie udowodnić tego faktu,

- naruszenie art.355 kpc w zw. z art.203§1kpc, poprzez nie wydanie postanowienia w przedmiocie częściowego umorzenia postępowania, pomimo tego, że powód na rozprawie w dniu 14 października 2014 r., cofnął, ze skutkiem prawnym przeciwko pozwanym pozew, w zakresie kwoty 0,17 zł, w wyniku czego doszło do oddalenia powództwa, pomimo tego, że w tym zakresie postępowanie podlegać winno umorzeniu .

Apelujący wnosil o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez umorzenie postępowania w zakresie w jakim powód cofnął ze skutkiem prawnym powództwo i zasądzenie od pozwanych M. W. i A. W. solidarnie na rzecz powoda kwoty 2431,83 zł, oraz od pozwanych M. K. i K. K. solidarnie na rzecz powoda kwoty 2431,83 zł., a nadto zasądzenie od pozwanych na rzecz powodów kosztów procesu za obie instancje.

Powód złożył także zażalenie/k.238-240/ na postanowienie z dnia 26 maja 2015 r. /k.230/w przedmiocie przyznania biegłemu A. P. (1) wynagrodzenia w kwocie 2.700 zł za wydaną w niniejszym procesie opinię, wnosząc o jego zmianę poprzez przyznanie biegłemu znacznie niższego wynagrodzenia, adekwatnego do faktycznego nakładu pracy przy sporządzaniu opinii.

W odpowiedzi na apelację pozwana M. K. wносиła o jej oddalenie i zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów postępowania apelacyjnego /k.276-277/. oraz oddalenie zażalenia powoda.

Pozostali pozwani wnosili o oddalenie apelacji , zaś odnośnie zażalenia w przedmiocie wynagrodzenia biegłego pozostawili je do uznania Sądu /k.286/.

W wyniku rozpoznania apelacji i zażalenia powoda Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie zasługiwała na uwzględnienie, albowiem zaskarżony wyrok jest zgodny z prawem i trafny w odniesieniu do okoliczności faktycznych sprawy. Podnoszone w apelacji zarzuty naruszenia prawa materialnego i procesowego nie zachodzą.

Zarzuty naruszenia prawa materialnego należy poprzedzić zbadaniem zarzutów naruszenia prawa procesowego, albowiem nie ulega wątpliwości, że zarzut błędnych ustaleń i błędnej oceny dowodów może być skuteczny tylko wtedy, gdy skarżący wykaże, że wadliwe ustalenia będące konsekwencją błędnej oceny dowodów, wynikają z naruszenia przez sąd orzekający uznanych reguł interpretacyjnych oraz braku logicznego wiązania faktów i z niezrozumienia wynikających z nich treści. Podniesiony w apelacji zarzut naruszenia przepisów prawa procesowego, skutkuje potrzebą wstępnego jego rozważenia, bowiem tak jak i w przypadku błędu w ustaleniach faktycznych wymagane jest zbadanie istnienia związku pomiędzy wskazanym uchybieniem, a treścią wydanego orzeczenia (vide uchwała SN z 31 stycznia 2008r. III CZP 49/07 OSNC 2008, nr 6 poz. 55).

Bez uprzedniego ustalenia stanu faktycznego nie jest możliwe dokonywanie subsumpcji jak też prowadzenie rozważań o charakterze materialno-prawnym na co zwrócił uwagę Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 11 marca 2003r. (VCKN 1825/00 niepubl.) stwierdzając, że o prawidłowym zastosowaniu prawa materialnego można mówić dopiero wówczas, gdy ustalenia stanowiące podstawę wydania zaskarżonego orzeczenia pozwalają na ocenę tego zastosowania. Nie można zapominać, że ocena sądu na gruncie art. 233 § 1 k.p.c. jest oceną swobodną. Oczywiście nie wyklucza to a priori oceny odmiennej, rzecz tylko w tym, że skuteczność zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., z uwagi na gwarantowaną kodeksową swobodę oceny zebranych dowodów, zależy od wykazania wspomnianego wcześniej sprzeniewierzenia się sądu uznanym regułom interpretacyjnym i logicznego wiązania faktów.

W ocenie Sądu Okręgowego skarżący, poza własną oceną dowodów, odmienną od tej, której dokonał Sąd Rejonowy , nie wykazał w przekonujący sposób, że wspomniane wcześniej zasady tenże Sąd naruszył. W szczególności, Sąd Okręgowy nie dostrzega w rozumowaniu Sądu Rejonowego niekonsekwencji i sprzeczności, które jego ocenę dowodów by podważyły. Miał bowiem Sąd prawo ocenić dowody z osobowych środków dowodowych oraz dokumentów, w taki sposób, jak to uczynił, tym bardziej gdy uwzględniał kontekst sytuacyjny, w jakim strony dochodziły do uregulowania wzajemnych obowiązków w ramach zawartej ugody i towarzyszących jej porozumień w taki sposób, jak to uczynił. W istocie bowiem zarzucana przez apelację wadliwa ocena dowodów sprowadzała się do nadania innego znaczenia wynikającym z nich faktom, odmiennego od tego, które przyjął Sąd Rejonowy. Tymczasem wszystkie dowody, rozpatrywane w powiązaniu z niespornymi okolicznościami, takimi jak fakt uprzedniej współpracy stron i zawarcia ugody przed organem administracyjnym, pozwalały Sądowi Rejonowemu przyjąć ustalenia prowadzące do oddalenia powództwa.

Sąd Rejonowy zarówno w oparciu o dowody urzędowe jak i osobowe w postaci przesłuchania stron przekonująco wywiódł, że celem ugody było uregulowanie stosunków wodnych na działkach o nr ewid. (...), (...)stanowiących własność M. K. i K. K., działce nr ewid. (...) stanowiącej własność M. W. i A. W. oraz działce o nr ewid (...)stanowiącej własność powoda D. W., położonych w P., gm. G.. Dowód z przesłuchania stron procesu wyjaśnił okoliczności poprzedzające zawarcie ugody w dniu 11 kwietnia 2012 r. przed organem administracji, a w szczególności czy poczynione pomiędzy stronami uzgodnienia co do sposobu i szczegółów wykonania ugody obejmowały możliwość powierzenia wykonania odwodnienia profesjonalnej firmie oraz jakie były wzajemne ustalenia co do sposobu podziałów kosztów wykonania дренаżu. Wszyscy pozwani konsekwentnie twierdzili, że wedle dokonanych ustaleń дренаż miał być wykonany systemem gospodarczym, natomiast powód D. W. i jego żona świadek Z. W. podtrzymywali, że zawierając ugodę nie ustalali jaką metodą zostanie wykonane odwodnienie. Z kolei nie było pomiędzy stronami sporne, że powód powierzył wykonanie odwodnienia i sporządzenia opracowania dokumentacji projektowej profesjonalnej firmie bez konsultacji z pozwanymi.

Zgodnie z zawartą ugodą, pozwani M. i K. K. zobowiązali się do odprowadzenia wody z własnej działki rurą drenażową podsypaną

kamieniem wykonaną wzdłuż północnej granicy działek nr (...), łącząc z rurą drenażową podsypaną kamieniem wykonaną wzdłuż granicy północnej działki nr (...), która następnie zostanie połączona z rurą drenażową podsypaną kamieniem wykonaną wzdłuż północnej granicy działki nr (...) z odprowadzeniem do gminnego rowu melioracyjnego usytuowanego przy wschodniej granicy działki nr (...).

Jednocześnie w zakresie kosztów wykonania urządzeń strony uzgodniły, że koszty wykonania rurociągu przez działkę nr (...) pokryją wspólnie pozwani. W ugodzie znalazł się także zapis będący propozycją powoda D. W. odnośnie podzielenia kosztów wykonania rurociągu przez działkę nr (...) równo na trzy części tj. M. i K. K., M. W. i A. W. oraz D. W..

Zawierając przedmiotową ugodę pozwani: M. W., A. W., M. K., K. K. byli przekonani, że odwodnienie działek zostanie wykonane systemem gospodarczym co znacznie obniży koszty wykonania urządzeń.

Powierając opracowanie dokumentacji projektowej oraz wykonania drenażu pozwani M. W. i A. W. sprzeciwili się wykonaniu ugody przez powierzenie wykonania odwodnienia profesjonalnej firmie powołując się na wysokie koszty wykonania prac oraz ustalenia ustne przed ugodą według których całość prac miała być wykonana systemem gospodarczym. Odwodnienia działek powód D. W. nie konsultował tego z pozwanymi, a nadto co potwierdza opinia biegłego hydrologa A. P. wykonany przez powoda drenaż jest wadliwy, albowiem nie odprowadza wód opadowych ze znacznej powierzchni, skoro średnica zainstalowanej rury wynosi $\varnothing 100$, a nie (...), co wynika z projektu.

Na tle takich ustaleń Sąd Rejonowy dokonując interpretacji zawartej pomiędzy stronami ugody i jej wykonania trafnie przyjął, że w przedmiotowej ugodzie brak było ustaleń dotyczących sposobu wykonania odwodnienia, a w szczególności brak zgody pozwanych na zaproponowany przez powoda kosztorys oraz sposób wykonania prac drenażowych tym bardziej, że pozwani w sposób konsekwentny twierdzili, że drenaż miał być wykonany systemem gospodarczym co oznaczało obniżenie kosztów jego wykonania, zaś pozwany K. K. posiadał w tym zakresie wiedzę praktyczną. Powód bez jakiegokolwiek konsultacji z pozwanymi nie tylko w zakresie kosztów wykonania, ale nawet wyboru wykonawcy podjął decyzję, co do powierzenia

wykonania drenażu profesjonalnej firmie, co wykracza poza ramy zawartej ugody. W takiej sytuacji podnoszony w apelacji zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 65§2kc, uznać należy za chybiony.

Pozostałe zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego, na co wskazano powyżej nie zachodzą.

Nie ma zasadniczego znaczenia zarzut naruszenia prawa procesowego, polegający na tym, że nastąpiło naruszenie art. 355 kpc w zw. z art. 203§1kpc, poprzez nie wydanie postanowienia w przedmiocie częściowego umorzenia postępowania, pomimo tego, że powód na rozprawie w dniu 14 października 2014 r., cofnął, ze skutkiem prawnym przeciwko pozwanym pozew, w zakresie kwoty 0,17 zł, w wyniku czego doszło do oddalenia powództwa, pomimo tego, że w tym zakresie postępowanie podlegać winno umorzeniu.

Wprawdzie w tym zakresie Sąd Rejonowy winien umorzyć postępowanie, jednakowoż nie ma to ostatecznie znaczenia dla prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego, skoro powództwo oddalono.

Z tych przyczyn apelacja podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 kpc.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98§1 w zw. z art. 108§1 kpc.

Odnośnie zażalenia powoda złożonego od postanowienia Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 26 maja 2015r. w przedmiocie przyznania biegłemu A. P. (1) wynagrodzenia za wydaną opinię w kwocie 2.700 zł zgodnie z przedłożonym rachunkiem, to uznać należy je za uzasadnione.

Trudno bowiem przyjąć, że same czynności przygotowawcze związane z wydaniem opinii wynoszą aż 37 godzin, jak to biegły przedstawił w rachunku za wydaną opinię (k.181), skoro akta niniejszej sprawy nie są obszerne, nie przeprowadzał biegły wizji lokalnej ani oględzin.

Z tych przyczyn w uwzględnieniu wniosków zawartych w zażaleniu (k.238-240) przyjął Sąd Okręgowy, że faktyczny nakład pracy adekwatny przy sporządzaniu przez biegłego opinii wyniósł 20 godzin, zamiast 37 wskazanych w karcie pracy biegłego, w wyniku czego kwota przyznanego wynagrodzenia winna wynosić łącznie 1.936,90 zł, czemu dał wyraz Sąd w pkt II wyroku, dokonując zmiany zaskarżonego postanowienia na podstawie art. 397 § 2 kpc w zw. z art. 386 § 1 kpc.